

stada z własnej hodowli w państwowych gospodarstwach rolnych (Monitor Polski z 1951 r. Nr A-6, poz. 76).

§ 17. Finansowanie kapitalnych remontów w przedsiębiorstwach reguluje instrukcja Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 30, wprowadzona zarządzeniem Nr 179 Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 21 lipca 1950 r. w sprawie ogólnych zasad planowania, wykonywania i finansowania remontów wraz z późniejszymi zmianami oraz zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów z dnia 17 lipca 1951 r. w sprawie podziału amortyzacji w przedsiębiorstwach działających według zasad rozrachunku gospodarczego na 1952 r. (Monitor Polski Nr A-76, poz. 1052).

§ 18. W zakresie działalności inwestycyjnej Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych jest inwestorem centralnym, okręgowe i centralne zarządy — inwestorami naczelnymi i głównymi, poszczególne przedsiębiorstwa — inwestorami bezpośrednimi.

§ 19. Zysk przedsiębiorstwa będzie dzielony na części przeznaczone na:

- a) uzupełnienie lub zwiększenie własnych środków obrotowych przedsiębiorstwa,
- b) na wpłatę z zysku do budżetu Państwa obejmującą całą pozostałą część zysku, nie mniej jednak niż 10% zysku.

§ 20. Na pokrycie strat przedsiębiorstw planowo-deficytowych przewidziana będzie dotacja z budżetu Państwa.

§ 21. Przedsiębiorstwa mogą podejmować wykonywanie akcji zleconych. Akcje zlecone są to zarządzane przez władze nadrzędne specjalne zadania gospodarcze, nie objęte zakresem działania ani planem gospodarczo-finansowym przedsiębiorstwa, których sfinansowanie zapewnione zostało w budżecie Państwa.

§ 22. 1. Upoważnia się Ministra Państwowych Gospodarstw Rolnych do wydawania przepisów szczegółowych przewidzianych w uchwale Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 1950 r. w sprawie organizacji finansowej i systemu finansowego przedsiębiorstw państwowych objętych budżetem centralnym (Monitor Polski Nr A-55, poz. 630).

2. Przepisy szczegółowe odbiegające od zasad ustalonych niniejszym zarządzeniem powinny być uzgodnione z Ministrem Finansów, z tym że w zakresie rozliczeń dotyczących cen, kosztów, marż i rabatów — uzgodnienie powinno nastąpić również z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego.

§ 23. W sprawach nie unormowanych niniejszym zarządzeniem mają zastosowanie odpowiednie przepisy:

- 1) uchwały Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 1950 r. w sprawie organizacji finansowej i systemu finansowego przedsiębiorstw państwowych objętych budżetem centralnym (Monitor Polski Nr A-55, poz. 630) z zastrzeżeniem przepisów art. 18 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych;
- 2) uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 maja 1950 r. w sprawie zasad finansowania kapitalnych remontów przedsiębiorstw na rozrachunku gospodarczym (Biuletyn P.K.P.G. Nr 10, poz. 129);
- 3) uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 maja 1950 r. w sprawie zasad normowania i finansowania środków obrotowych przedsiębiorstw państwowych (Biuletyn P.K.P.G. Nr 10, poz. 131);
- 4) uchwały Nr 98 Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1951 r. w sprawie rozliczeń z budżetem centralnym z tytułu wpłat z zysku i pokrywania strat państwowych przedsiębiorstw i banków (Monitor Polski Nr A-17, poz. 225);
- 5) uchwały Nr 99 Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1951 r. w sprawie rozliczeń przedsiębiorstw państwowych z budżetem centralnym z tytułu środków obrotowych (Monitor Polski Nr A-17, poz. 226);
- 6) zarządzenia Ministra Finansów z dnia 30 marca 1951 r. w sprawie finansowania i bankowej kontroli kapitalnych remontów przedsiębiorstw działających na zasadach rozrachunku gospodarczego (Monitor Polski Nr A-35, poz. 444).

§ 24. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

1557

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU CIĘŻKIEGO

z dnia 9 listopada 1951 r.

w sprawie dostosowania organizacji Głównego Instytutu Odlewnictwa do przepisów ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej.

W celu dostosowania organizacji Głównego Instytutu Odlewnictwa do przepisów ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) na podstawie art. 24 ust. 2 tej ustawy zarządzeniu Ministra Przemysłu Ciężkiego z dnia 30 sierpnia 1950 r. w sprawie utworzenia Głównego Instytutu Odlewnictwa (Monitor Polski Nr A-127, poz. 1577) nadaje się następujące brzmienie:

§ 1. Tworzy się Instytut Odlewnictwa, zwany dalej w skróceniu „instytutem”.

§ 2. Siedzibą instytutu jest m. Kraków.

§ 3. Zadaniem instytutu jest prowadzenie w dziedzinie technicznej, organizacyjnej i ekonomicznej prac

naukowo-badawczych mających na celu postęp techniczny i gospodarczy w odlewnictwie.

§ 4. Zwierzchni nadzór nad instytutem sprawuje Minister Przemysłu Ciężkiego.

§ 5. Organizację i szczegółowy zakres działania instytutu określi statut, który nadany zostanie odrębnym zarządzeniem.

§ 6. 1. Ogół dochodów i wydatków instytutu objęty jest budżetem Państwa (budżet centralny) w części dotyczącej Ministerstwa Przemysłu Ciężkiego.

2. Statut określi, jakie zakłady i pracownie instytutu mogą być prowadzone według zasad rozrachunku gospodarczego.

§ 7. 1. Instytutowi przydziela się do wykonywania zadań planowych:

- 1) środki objęte spisem inwentarza sporządzonym na dzień 30 czerwca 1951 r. oraz
- 2) Wytwórnice Prototypów i Specjalnego Wyposażenia Odlewni w Krakowie — poprzednio Krakowska Fabryka Sygnałów Kolejowych — przedsiębiorstwo państwowe, podległe Centralnemu Zarządowi Przemysłu Taboru Kolejowego,

3) Dział Mechanizacji Odlewni Centralnego Biura Aparatury Chemicznej i Urządzeń Chłodniczych w Krakowie, podległego Centralnemu Zarządowi Budowy Maszyn Ciężkich.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu Ciężkiego: w z. R. *Fidelski*

1558

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 23 sierpnia 1951 r.

w sprawie zakresu powszechnej elektryfikacji we wsiach i osiedlach.

Na podstawie art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 256) zarządza się, co następuje:

§ 1. Powszechna elektryfikacja we wsiach i osiedlach obejmuje w zakresie wyposażenia budynków w urządzenia elektryczne:

- 1) w budynkach osób będących właścicielami lub użytkownikami gospodarstw rolnych, których przychód szacunkowy, obliczony dla celów podatku gruntowego w roku, w którym nastąpiło ogłoszenie powszechnej elektryfikacji w trybie art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 256) dla danej wsi lub osiedla, wynosi:
  - a) I grupa — do 4.200 zł — wykonanie:
    - 2 punktów świetlnych w mieszkaniu,
    - 1 gniazdko wtykowego w mieszkaniu, lub na żądanie uprawnionego —
    - 1 punktu świetlnego w mieszkaniu,
    - 1 gniazdko wtykowego w mieszkaniu,
    - 1 punktu świetlnego w zabudowaniach gospodarskich,
  - b) II grupa — od 4.200 do 8.400 zł — wykonanie:
    - 2 punktów świetlnych w mieszkaniu,
    - 1 gniazdko wtykowego w mieszkaniu,
    - 1 punktu świetlnego w zabudowaniach gospodarskich,
  - c) III grupa — ponad 8.400 zł — wykonanie:
    - 3 punktów świetlnych w mieszkaniu,
    - 1 gniazdko wtykowego,
    - 1 punktu świetlnego w zabudowaniach gospodarskich;
- 2) w budynkach, użytkowanych przez urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe, przedsiębiorstwa pod zarządem państwowym, centrale spółdzielczo-państwowe oraz spółdzielnie — wykonanie punktów świetlnych i siłowych zgodnie z planem inwestycyjnym;

3) w budynkach osób innych, niż wymienione w pkt 1 i 2 — wykonanie urządzeń elektrycznych takiej grupy spośród wymienionych w pkt 1, do jakiej właściciel budynku został zaliczony na podstawie zasad, ustalonych uchwałą Nr 515 Rady Ministrów z dnia 1 sierpnia 1951 r. w sprawie opłat elektryfikacyjnych, pobieranych przy powszechnej elektryfikacji (Monitor Polski Nr A-71, poz. 920).

§ 2. Niedoprowadzenie przewodów elektrycznych do niektórych budynków mieszkalnych lub gospodarczych we wsi lub osiedla, objętych powszechną elektryfikacją, może być uzasadnione tylko oczywistymi względami techniczno-gospodarczymi, a w szczególności znacznym oddaleniem od skupisk zabudowań wsi lub osiedla.

§ 3. 1. Dodatkowe instalacje świetlne w budynkach osób, które wymienione są w § 1 pkt 1 oraz pkt 3, będą wykonane łącznie z przeprowadzeniem podstawowych urządzeń odbiorczych na wnioski tych osób, zgłoszone do terytorialnie właściwych przedsiębiorstw elektryfikacji rolnictwa w ciągu 2 tygodni po ogłoszeniu powszechnej elektryfikacji dla danej wsi lub osiedla.

2. Kosztorys tych dodatkowych urządzeń przedsiębiorstwo elektryfikacji rolnictwa przedstawia wnioskodawcy do zaakceptowania przed rozpoczęciem robót. Przedsiębiorstwo przystąpi do wykonania dodatkowych robót, o ile wnioskodawca zaakceptuje kosztorys w ciągu 7 dni od daty otrzymania kosztorysu i przed rozpoczęciem robót wpłaci w sposób wskazany przez przedsiębiorstwo kwotę objętą kosztorysem.

3. Ostateczne rozliczenie nastąpi na podstawie rachunku po wykonaniu robót i nie powinno w zasadzie odbiegać od kosztorysu.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: w z. M. *Bodalski*

1559

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA

z dnia 8 listopada 1951 r.

w sprawie utworzenia Instytutu Technologii Drewna.

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 5, poz. 38) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się Instytut Technologii Drewna zwany dalej w skróceniu „instytutem”.

§ 2. Siedzibą instytutu jest m. Bydgoszcz.

§ 3. Zadaniem instytutu jest prowadzenie prac naukowo-badawczych mających na celu rozwój produkcji w dziedzinie drzewnictwa.

§ 4. Zwierzchni nadzór nad instytutem sprawuje Minister Leśnictwa.